

Обичали музиката, особно пѣнето, но Страбонъ го оприличава на кравешко мучене. Ксенофонъ отъ друга страна посочва интересни черти отъ игритѣ имъ. Правѣли бѣлѣзи по тѣлото си, нѣщо, което било у тѣхъ не само обичай, но и необходима отлика на благородство. Тая битова черта е спазена и до днесъ особно у Каракачанитѣ, които се считатъ за романизирани трако-илири. Частно за одризитѣ се пише, че си поливали гробоветѣ съ вино, което покъсно е прѣминало и у християнитѣ, като старъ езически обичай.

До идването на римлянитѣ въ Тракия, покрайнинитѣ ѝ, до колкото сж били въ свръзка съ миналото на днешното Сливенско, сж били нагазвани послѣдователно отъ перси, македонци и келти. Елинитѣ, които сж образували колонии по брѣговетѣ на Черно Море рано прѣди Христа, ще сж навлизали въ вжтрѣшността на Тракия само като търговци, ако изключимъ тия, които сж придружавали Дарий въ похода му надъ Балкана. Елинскитѣ колонисти въ Аполония, Анхиало и Месемврия не сж били самостоятелни, политически владѣтели. Съгласно Тукидитъ, тѣ сж плащали данѣкъ на съотвѣтнитѣ тракийски господари. (Месемврия е била заселена съ елински колонисти слѣдъ 675 г. пр. Хр. отъ мегарийци и халкедонци. Съгласно Нибуръ тѣ били йонийци отъ Бизантиумъ—днесъ Ц-дъ, а милезианцитѣ основали Аполония—Созополъ. Ср. *Lectures on ancient ethnography*, 1853, I, p. 243 Страбонъ VII. Помп. Мела, II; Херодотъ IV; Steph. Byz. и Ammian; XXVII, 4, 12).

Траkitѣ като по-стари на Полуострова отъ елинитѣ значително сж общували съ послѣднитѣ. Колкото и да сж останали назадъ отъ тѣхъ въ културно отношение, тѣ сж допринесли единъ внушителенъ багажъ отъ суровъ материалъ за елинския класицизмъ. Анонимния авторъ на *Résumé de l'histoire des traditions morales* (1827, p. 255) подържа, че голѣма частъ отъ гръцката култура е взета отъ траkitѣ. (Съгласно английския ученъ Bunbury, елинитѣ по Черноморскитѣ крайбрѣжия сж по-нови отъ тия по Адриатическитѣ и Сицилия (*History of ancient geography*, 1879, I, p. 98).